

påregnes gennemført inden udgangen af det løbende folketingsår, skal fremsættes senest 15. marts, medmindre regeringen finder det påkrævet at fravige denne frist og ved fremsættelsen gør rede for årsagerne hertil. Det var samtidig forudsat, at private forslagsstillere ville følge tilsvarende retningslinjer.

Denne aftale er senere (jfr. årbog 1971-72, side 488) ved en fornyet aftale mellem statsministeren og repræsentanter for partierne ændret, således at man fra 1973 er enedes om, at forslag, som påregnes gennemført inden udgangen af det løbende folketingsår, skal fremsættes senest 1. februar, idet det dog er forudsat, at fristen kan fraviges i et noget videre omfang end hidtil, når der er rimelig begrundelse herfor.

Af *figur 1* ses antallet af fremsatte lovforslag og forslag til folketingsbeslutning pr. uge gennem folketingsåret. Som det ses, er adgangen til at fravige ovennævnte frist benyttet i et betydeligt omfang.

Antallet af *forespørgsler* (jfr. forretningsordenens § 21) var 32, antallet af *redegørelser* fra ministrene (jfr. forretningsordenens § 19) var 15, og antallet af *spørgsmål til ministrene* (jfr. forretningsordenens § 20) var 1.775. Efter anmodning fra spørgerne blev der for 1.651 af disse spørgsmål bedt om skriftlig besvarelse.

Til belysning af udviklingen gennem de sidste 33 år er i *tabel 4* anført en oversigt over antallet af forespørgsler, antallet af redegørelser og antallet af spørgsmål til ministrene.

Antallet af spørgsmål, 1.775, er det største, der nogen sinde er registreret. Af disse blev dog 15 ikke besvaret, da de inden besvarelsen blev taget tilbage af de pågældende spørgere.

Af *tabel 5* fremgår, til hvilke ministre disse spørgsmål blev stillet, og *tabel 6* viser de 126 spørgende folketingsmedlemmer fordelt efter, hvor mange spørgsmål de har stillet.

Efter spørgernes partigruppering fordelte spørgsmålene sig således: socialdemokratiet 329, det konservative folkeparti 88, venstre 28, socialistisk folkeparti 709, det radikale